

ASÂDAN BÖCEĞE POLİTİK YARGI VE FELSEFE*

From Sceptre to Bug: Political Judgement and Philosophy

Cengiz Çakmak**

ÖZET

Bu metinde, felsefe ile politika arasındaki ilişki, Wittgenstein'in böcek metaforu ve dil oyunu kavrayışı ile iktidarı sembolize eden asâ ve kendine yeterlik ile kendi gücünü taşımayı sembolize eden metaforları kullanarak politik yargıda bulunmak ve bunun politik karşılığı üzerinden incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: politik yargı, felsefe, Wittgenstein, politik felsefe

ABSTRACT

This article examines the relation between philosophy and politics using Wittgenstein's bug metaphor and his Language-game conception with additions of metaphors of bug, which symbolizes power, of tent, which symbolizes selfsufficiency and power to subsist itself, through political judgement.

Key Words: political judgement, philosophy, Wittgenstein, political philosophy

---

* 15 Ekim 2015'te *Politik Felsefe ve Wittgenstein* Kongresi'nde yapılmış sunumun metnidir.

** Prof. Dr., İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Felsefe Bölümü.

Giriş

Herkese çok teşekkür ederim. Evet, zor günler geçiriyoruz. Ama felsefenin de işi bu zor günlerde ortaya çıkmaktır. Baştan beri bildiğim bir şey var ki felsefe ve siyaset hep bir arada yol almıştır. Bu durum, filozofların ellerine pankartlar alarak siyasi partileri desteklemesi anlamına gelmiyor. Herhangi bir partiyi desteklemek sistem içinde gerçek bir felsefi seçim değildir ve politik bir seçim de değildir. Bu anlamda hangi partinin seçildiği de önemli değildir. Ama gelin görün ki acılı, zor günler geçiriyoruz. Bu zor günlerde felsefenin söyleyecek sözü var. Eğer felsefenin de sesi kısılırsa, işte o zaman yapacak bir şey kalmaz gibi geliyor bana. Felsefe deyince çoğu zaman fildişi kuleler ya da benzer başka şeyler anlaşılır. Eski Yunan'da filozof her zaman agora'daydı. Antikçağ polis'ine baktığımızda "zoon politikon" un filozofça bir tavır alabilmek olduğunu görürüz. Bunun anlamı söyleyecek bir sözünüz, logosunuz var demektir. İçinde yaşadığımız bu günlerde Wittgenstein'dan bahsetmek bir lüks değildir, belki de bunu yapmanın tam zamanıdır.

Wittgenstein söz konusu olduğunda akla ilk gelen, "politik felsefe ve Wittgenstein" yan yana gelir mi düşüncesi olacaktır. Bu, beklenmedik bir şeydir. Evet, ama zaten filozof beklenmedik olana hazır biridir. Konuşmamın ana omurgası da bu nedenle **beklenmedik olan adalettir**. Adalet, hep gelecek olandır. Adalet hep yargıda aradığımız, politik yargıda ulaşmaya çalıştığımız bir şeydir. Bu kısa girişten sonra konuşmamın ana hattına dönmek istiyorum.

İktidar sembolü olarak asâ

Konuşmamın başlığı asâdan böceğe politik yargı ve felsefe. Öncelikle bu metaforları açmamız gerekir. Çünkü böcek metaforu Wittgenstein'in *Felsefi Soruşturmalar*'ından alınmış bir metafor ve burada ne anlama geldiğini kısaca anlatmaya çalışacağım. Ama önce asâ ile başlayalım. Asâ bir iktidar, bir güç sembolüdür. Sonuçta o gücü taşıyanlar arasında da bir kopukluk vardır. Yani asâ bir objedir. Onu elimize aldığımız zaman gerçek bir otorite olduğumuz anlamına gelmez.

Asânın a ve b gibi iki anlamından söz edebiliriz: a anlamı bağlamında asâ, her türlü diyalogu dışarıdan bitiren güç demektir. Bu güç, Hobbes'un Leviathan'ı ya da günümüz dünyasında rasyonel akılcılık ya da uzman görüşleri olabilir. Yani asânın a anlamı her türlü tartışmayı bitiren hatta asânın tartışılmasını da bitiren bir güçtür. Ama bu, gerçek manada bilgelikten kaynaklanan bir otorite değildir. Otorite şiddete başvurduğu anda otorite olmaktan çıkar. Her kim ki şiddete başvurmuştur, herhangi bir iktidar şiddete başvurmuştur, meşruiyetini kaybetmiştir. Bu durum, temel şeylerden bir tanesidir. Asânın b anlamını ikiye ayırıyorum: Asânın b anlamı yargı ve spesifik anlamda yargı konusunda Platoncu idealar anlamına gelir. Platoncu konuşmanın ötesinde bir yerlerde duran ve maalesef kötü bir metafor var. Elle yakalama, ben bunu politik yargıda hakikatin ele geçirilmesi olarak ortaya koymaya çalışacağım. Hakikat diye bir şey var ve ele geçiriliyor.

Bu bağlamda asânın b anlamında birinci yaklaşım, politik yargıyı anlamak için Platoncu idealara gerek olmadığıdır. İlave bir temellendirme olarak, ben burada kendi metaforumu kullanacağım: “Çadır”. Çadırın temeli, bizzat kendisidir. Çadır, bizzat kendisiyle vardır. Çadırı taşıyacak ayrı bir eleman yoktur. Burada çadır metaforuna politik yargıyla beraber gireceğim.

Yine asânın b anlamında ikinci yaklaşım Kantçı transandantal formlardır. Politik yargıya girmek için bu transendental formlar da gerekli değildir. İsteyen yapabilir. Yine aynı şekilde söylüyorum, çadır kendi kendine ayakta durabilir. Transendental formlara ya da benzeri şeylere ihtiyaç duymamız gerekmez. Böceğe geçelim.

Böcek metaforu ve iletişim

Böcek, Wittgenstein’in kullandığı bir metafordur. Wittgenstein diyor ki bir kutumuz olsun, her kutunun içinde birer böcek bulunsun ve kimse kimsenin böceğini görmesin. Ve böcek üzerine hâlâ konuşabiliriz. Böcek üzerine konuşabilmek, yargılar kurabilmek için birbirimizin böceğini görmemize gerek yoktur. Yani sizin zihinsel içerikleriniz bir başkası için çok önemli değildir. Kaldı ki kutunun içinde bir böcek dahi olmayabilir yahut böcek sürekli değişebilir. Burada kutunun içindeki böcek metaforu, tersinden okuduğunuzda iki meseleyi hallediyor. 1) İnsanlara ait bir özel bir dil yoktur. Dil varsa, konuşma varsa ortaklığı vardır. 2) Dilde uzlaşabilmemiz için Batı dünyasının kurgusal öznelere, bilinç durumlarına da ihtiyaç yoktur. Zaten ortaklık dilin kendisinde ortaya çıkar. Tekrar ediyorum, böcek aslında **iletişimin mümkünlüğünü** gösteren bir metafordur. Yani mümkün olmadığını değil, mümkünlüğünün ortaklaşalığını gösteren bir metafordur.

Buradan hareketle Wittgenstein’in hem birinci dönemine hem de ikinci dönemine değinmek istiyorum. Wittgenstein’in birinci döneminde söylenemeyen vardır. Söylenemeyen, susmak anlamına gelmez. Wittgenstein’da söylenemeyen, bilimsel olmayan bir dille konuşmak demektir. Ağzımızı kapatmak değildir. Birinci dönem için bahsettiğimizde, söylenemeyen mesela ahlak yargılarıyla bir dil oyunu üretilemeyeceğidir. Wittgenstein bunu teorik yani dar anlamda kullanır. Bir bilimsel açıklama yapılamaz. Etik ve estetik, bilimsel değildir. İkinci döneminde ise, Wittgenstein belli alanlar üzerine teori yapmanın gerekli olmadığını söyler. Yani dili anlamak için, dil üzerine kurulacak bir teoriye gerek yoktur. Matematik yapmak için matematik teorisine ihtiyacımız yoktur. Niye matematik yapmak için matematiğe başvuralım? Moore’a söylenmiş olanı tekrar edelim: Gündelik dili anlamam için gündelik üzerine teori yapmam gerekmez. Zaten gündelik dilde yeteri kadar anlaşabiliyoruz.

Wittgenstein’in ikinci döneminde dil oyunları denen bir anlayış vardır. Dil oyunları, dilin belli durumlarda kullanımınıdır. Dil oyunları insanların katılımıyla oynanan bir oyundur. Bu oyun kelimenin dar anlamıyla, keyfi davranabileceğiniz bir şey değildir. O oyunun kendine göre bir düzeni, kuralları vardır. Bu kurallara riayet etmek zorunda kalırız. Edilmediğinde o oyun oynanmaz. Yine ikinci dönem bağlamında, mesela ahlaki dil kullanımı, bilimsel dil kullanımı olduğunu görürüz. Bunlar, hiç

de keyfi değildirler. Wittgenstein'in böcek metaforundan, onun rölativist olduğu anlamı çıkartılamaz. İkincisi, dil oyunlarının varlığından hareketle Wittgenstein'da hakikat vardır ya da yoktur gibi bir sonuç da çıkartamayız. Bu noktaya adım adım yaklaşarak, rölativizme ve hakikatçilik oyununa da geleceğim.

Dil oyunları dediğiniz şey ona katılanların ortak olarak oynadıkları ve ortak noktaları bulmaya çalıştığı bir oyundur. Bu oyunlar iki gerilim üzerine kuruludur. Bunlar, çatışma ve uzlaşmadır. Çatışma ve uzlaşma hep aynı anda gider. Üçüncü kısımda politik yargıya gitmek için ortaya çıktı. Birinci kısım rölativizm, ikincisi hakikatçilik takıntısı, üçüncüsü ise çatışma ve uzlaşmanın birlikteliğidir. Bunun arkasına da ben politik yargı için kavramı dölüyorum. Çatışmanın temeli, adaletsizlik ile adalet arasındadır. Adaletsizlik ile adalet öyle senteze girip de özel bir duruma varmıyor, sürekli devam ediyor. Politik yargının da sürekli üzerine gitmemizin sebebi budur. Yani adaletsizlik ve adalet çatışması, bir senteze ulaşmıyor. Burada Marksist bir bakışla yaklaşarak "Acaba hoca devrim imkânlarını ortadan kaldırıyor mu" diye sorulabilir. Çünkü bu ifadenin altında ciddi anlamda ağır yükler vardır. Farklı dil oyunları vardır.

İşte bu dönemde söz edilen dil oyunlarından bir tanesi de "politik dil oyunu" dediğimiz dil oyunudur. Wittgenstein bağlamında, politik yargının dille nasıl ortaya çıktığına bakarım. Yani politik yargıyı dille nasıl ele almaya çalıştığımı bakarım. Bu politik dil bağlamı içinde isterseniz Platoncu idealar oyunu, isterseniz hakikatçilik oyunu, isterseniz de transendent oyunları oynayabilirsiniz. Hangisi oynanırsa oynansın, ortaya karşılıklı kullandığımız bir dil çıkar.

Dil ve politik yargı

Şimdi bu dil, politik yargı bağlamında nasıldır? Bu dilde iki tane noktamız var. Birincisi fizik bilimi varsa fizik biliminin yargıları, önermeleri, dil oyunları vardır. Daha önce de belirttiğimiz gibi, dil oyunları keyfi oyunlar değildir. Bu bağlamda fizik bilimi içindeki insanlar bu oyunun nasıl oynanacağını bilirler. Enerjinin, maddenin nasıl kullanılacağı bilinir. Maddeyi ya da enerjiyi keyfi kullanmak diye bir şey yoktur. Fiziğin ya da kimyanın önermeleri ya da fizik dil biliminin oyunları olduğu gibi, aynı şekilde siyaset dil oyunları var ise bu yargılar ne türden yargılardır? Birinci sorumuz budur. İkincisi, bu yargılar üzerine konuşurken ne tür yargılar ortaya çıkarabiliriz? Ben bu kısmı geri planda tutmak istiyorum. Üçüncüsü ise, politika bilimi diye bir şey varsa, bu alana ait yargılar ne türden yargılardır, ne şekilde kullanımları vardır? Otoriteyi, iktidarı nasıl kullanır? Mesela devlet sözleşmesi bir oyundur, bir dil kullanımıdır.

Tekrar etmek gerekirse, bir politika biliminde yargılar olmalıdır; bu yargılar, ne türden yargılardır? Örneğin ben yıllarca fiziğin yargıları ile matematik yargıları ayırt etmeyi denedim. Şimdi ise politika, politik-olan ve politika bilimine ait yargıları anlamaya çalışıyorum. Bunları anlamaya çalışırken ortaya koyduğum yargılar var. İlk olarak politik yargılar vardır. Hemen ikincisini de söylüyorum: Politikada tarafsız, nesnel, saf bir yargı bulmak çok zordur. Burada sakın rölativizmin batağına düştü-

ğümüzü düşünmeyin. Siyaset bilimcileri zannediyorlar ki bizim yargılarımız duru, kirlenmemiş yargılardır. Bu anlamda politika biliminin yargıları çok su götürür ve şaibelidir. İkincisi politika biliminin yargıları üzerine felsefe yapan biri her türlü eleştiriden muaf politik yargılar kurabilir mi? İşte burada meseleye Wittgensteinci açıdan bakıyorum: Koyamam. Yani politika alanına ilişkin politika ne yapıyorsa yapıyordur. Ama politika üzerine politik, teorik bir dil oyunu oynanabilir mi diye sordüğümüzda, cevap olumlu olsa da bu, bilimsellik değeri taşımaz. Wittgenstein'in ikinci döneminde söylediği gibi, burada teori yapmaya gerek yoktur. Bu anlamda yine hemen Wittgenstein'dan hareket edelim.

Felsefe ve politika

Felsefe odayı topluyor, bina yapmıyor. Odayı toplamak ne demektir? Politik yargı dediğimiz ya da benim deyişimle politik yargı dil oyununu toplamaya çalışıyoruz. Ama bu Wittgenstein'in sözüdür. Benim sözüm, felsefe anlayışım ise dibine dinamit yerleştirmektir. Devam edelim. Üçüncü anlamda politik yargıyı doğrudan doğruya yurttaşlığa bağlayalım. Yani “zoon politikon” denen insana bağlayalım. “Zoon politikon”, politik olan insandır. Felsefenin başlangıcına baktığımızda demokrasinin ve felsefenin birlikte ortaya çıktığını görüyoruz. Yani burada doğrudan doğruya Cengiz'in, Ahmet'in belli bir toplumsallıkla ortaya koymaya çalıştığı yargıları ele almak istiyorum. Hangi yargıları? Politik yargıları. Bu arada hemen küçük bir anekdot ekleyelim: Emekli olmuş eski bir hukukçu yakınımınla konuşurken bana “Politik yargı çok kötü bir şeydir” dedi. “Niye” diye sordum. “Yargının politikleşmesi kötü bir şeydir” şeklinde yanıtladı. Oysa, yargının politikleşmesi zaten onun bahsettiği anlamda politiktir. Her yasa yapma süreci politiktir. Politik olmayan bir tavrımız yoktur. Onun asıl bahsettiği, yargının siyasileşmesiydi. Buradaki politik yargı insanın dünyaya karşı, kendine karşı, diğerine karşı sorumluluk duyarak birlikte verilebilecek bir yargı türüdür. Şimdi bu yargıya girmek istiyorum.

Bu bağlamda da Türkiye'de politika amiyane tabirle „pis bir iş olarak“ anlaşılır. Gündelik siyaset belki öyle olabilir ama politika ve politik-olan felsefenin olmazlarından biridir. Burada tanıdık bir felsefeciyi alıntılanmak istiyorum: „Ahlaki anlamda iyi bir adam olmanız sizin bir vatandaş olarak, dünyaya karşı bir sorumluluğunuz olarak iyi olmanızı gerektirmez“. Ahlaklı olarak nitelendirilebilecek pek çok insanın, başkaları söz konusu olmadığında, pek de öyle iyi biri olmadığını görüyoruz. Bu insan “Ben görevimi yaptım, vicdanen müsterihim” diyebilir ama bu onu iyi bir insan yapmaz.

Şimdi bir adım daha atalım. Politik yargı nasıl verilir? Dil oyunları bağlamında baktığımızda, her türlü eleştiriden muaf, diğer yargıların, dil oyunlarının üzerinde bir dil oyunu yoktur. Neden yoktur? Elbette her yargı tartışmaya açıktır. Benim burada yaptığım, konferans dil oyunu oynamak. Yani politik yargı üzerine bir dil kullanıyorum. Siz de bu dili belli şekillerde anlıyorsunuz ya da anlamıyorsunuz. Çatışma

içine girmeye başlıyorsunuz ama ortak bir dil zemanimiz var. Dil oyunlarında bu oyunları anlamak için yararlanacağımız, dil oyunlarının yaslandığı dışarıda duran bir bağlam vardır. O bağlam da yaşantı ve tecrübedir. Politik dil yargılarına baktığımızda da politik dil oyunlarının istesek de istemesek de bir bağlamı olduğunu görürüz. Bu bağlam içinde sözcükleri biz kullanıyoruz. Otoriteyi, devleti, iktidarı, şiddet ve terörü aynı bağlamda kullanıyoruz. Dil oyununun tedavüle çıkması demek, geçerli olabilmesi demektir. Ama tedavüle olmayan bir şey daha var. Bu da asâci dil oyunudur. Mesela asâci dil oyunu, terör ve şiddet konusunda belli anlamları yakalamış, dondurmuştur ve bu halini ileri sürmeye çalışır. Dil oyunu da tartışmaya açılmadığı sürece tedavüle çıkamaz. Terör, şiddet, iktidar vb. konularda gerek liberal siyasi bilimcilerin gerek liberal demokrasi yanlılarının ister uzman görüşüyle ister asâ sokak görüşüyle olsun tartışmayı bitirici bir yanı var. Bir de kavramları tözselleştiriyorlar, kalıcı hale getiriyorlar. Politik kavramların tözselleştirilmesi, politik-olanın kapatılmasına yönelik bir hamledir.

Dil oyunlarında hep bir adım ötesi vardır. Benim için de bu, Platon'dan öğrendiğim çıkmaz sokağa girip çıkma olayıdır. Platon'un felsefesinin temelinde şu vardır: Hadi bakalım, bir gidelim, yürüyelim. Yürüdük, baktık, bu çıkmaz bir sokak. Sokağın çıkmaz olduğunu anladık, sonra bir daha girdik, bir daha çıktık. Dil oyunları politik anlamda birlikte karar almamızı, birlikte yürümemizi sağlıyor. Politikanın önündeki en büyük engel, politik dil oyunlarındaki terimlerin dondurulması ve böylelikle belli bir şekilde anlaşılmasını sağlamaktır. O zaman dil oyunları tartışmaya açıyor politik yargıyı. Nereyle ilgili, politik gerçeklikle ilgili. Bu terimi kullanıyorum: Politik gerçeklik.

Politik dil oyunları politik gerçekliği dönüştürebilir. Politik gerçeklik bizden bağımsız bir gerçeklik değildir. Burada Wittgenstein'la ilgisini kurmuş olduk. Politik gerçeklik, bizden bağımsız Wittgenstein'ın ilk dönemindeki gibi dünyanın mantıksal sınırını değiştiremem hikâyesi değildir. O başka bir şeydir. Wittgenstein'ın ilk dönemini anlamak için, çok iyi mantık ve matematik bilmeniz gerekir. Kaldı ki Wittgenstein çok iyi bir matematikçi değildi. Devam ediyorum: Dil oyunları eylemsel gerçekliği, eylem gerçekliği politik gerçekliği dönüştürebilir, değiştirebilir. O zaman son metaforumla şöyle diyorum: Dil oyunları, bir çadırıdır.

Çadır kurmanın kuralları vardır. Dağcılıkla uğraşan arkadaşlarım vardır burada. Dağa ilk geldiklerinde çadıra bakarlar, önce bir şey anlamazlar. Bazen de yeni türde çadırlar gelir. O yeni çadırların nasıl kurulduğunu biz de bilmeyiz. Eski dağcıların bildikleri bir çadır kurma oyunu vardır. İki eski dağcı otururuz. Çadır kurma oyununu bildiğimiz için, çadırın nasıl kurulacağına dair fikir üretiriz. Bir tente vardır, tentenin yukarı kaldırılması lazımdır. Çünkü tente aşağı iner. Çadırı yukarıya kaldıracak bir parça gerekir, o kendi parçasıdır. Yukarıya çıkar. Sonra iplerin karşılıklı gerilmesi aşaması gelir. Bu, birazdan özetleyeceğim şeyin üçüncü kısmıdır. Karşılıklı olarak gerilmesidir. Sonuç olarak biz çadırı ortaya çıkartırız. Orada oturup da bu çadır mı değil mi, bu direk mi değil mi rölativist tartışmasını yapmayız çünkü biz zaten

dil oyunlarının içine doğan insanlarız. Bunun nasıl kullanılacağını biliyoruz. Aynı zamanda toplumsal ve politik varlıklarız. Ama köpek ya da kaplan sürüsü değiliz. Biz oraya belli bir bilinçle atılan varlıklarız.

Şimdi çadırı temellendirmek için başka bir şeye ihtiyacınız yok. Çadır kendi kendine, dil oyunu gibidir. Politik yargıyı temellendirmek için de başka bir takım, örneğin Batı'nın kimi politik zırvallıklarına, zırvalık ontolojilerine ihtiyacınız yoktur. O zırvalık ontolojileri, Hobbes'tan gelen, daha sonraki kişilerden gelen ciddi problemlere yol açıyor. Ancak şunu da söylemeliyim ki, Batı'nın metafiziklerine karşı çıkarken maalesef yine Batı'nın içinden karşı çıkmak durumunda kalıyoruz.

Politik Yargının Verilmesi

Politik yargı verirken ne oluyor? 1) Politik yargı her zaman adaletsizlik bilincinin olduğu yerde ortaya çıkar. Adaletsizliğin farkına varmadır. Ve bu adaletsizliği gidermeye çalışsınız. Unutmayın ki yasalar, liberal demokrasinin konsensusları, müzakere edilen mevzular, hepsi de adaletsizliği örter. Politik yargı, adaletsiz bir durumu ortaya çıkartan ve bunu tartışmaya açan yargıdır. Bu anlamda adaletsizliğe karşı, adaleti getirir. Böyle bir durumda gerilim, tartışma her zaman sürer. Bunu şöyle ifade ediyorum: Adalet hep gelecek olandır. 2) Politik yargı keyfi bir şey değildir. Nasıl ki çadır ortaya konulup da çadırdaki yaşamaya başlamışsak, politik yargı da bize çadır kurmayı, çadırı çatmayı sağlayabilir. Çadır nasıl çatılıyor? Karşıtların gerilimi ile. Karşıtlardan biri ortadan kalktığında çöküyor. Yurttaş muhalefetin gücü yoksa, orada demokrasi yoktur. Türkiye'deki muhalefet bağlamında demiyorum, yurttaş muhalefetin yasa değiştirme gücü yoksa orada politik yargı ortaya çıkmaz. Çünkü politik yargı, adalet çağrısıdır. 3) Politik yargıda tözsel, evrensel değerlere her zaman ihtiyaç yoktur. Tözsel ya da evrensel değerler, zaten sizin dil oyununuzda ortaya çıkar.

Politik yargıyı bozguna uğratan şey, hakikatin gedik açmasıdır. Politik yargılar her zaman için bir gedik açar. Burada söylediğim şudur: Hakikatçilikle iş yaparsanız, hakikatçi olursanız, biri aşâyı koyar ve der ki hakikat bendedir ve dilediğimi yaparım. Hakikatçilik böyle bir probleme yol açar. Bu, bilimsel hakikatçilik de olabilir, sağduyu hakikatçiliği de. Ama "hakikati ele geçirdim" metaforu, aptalca bir metaforudur. Bir tahakküm kurmadır. Bu anlamda hakikatsiz değiliz ama hep birlikte yürüyoruz ve çadırlar kurmaya çalışıyoruz. Yurt ve yurttaşlığı buradan kuruyoruz. Hepimiz konuya farklı yerlerden, ideolojilerden bakabiliriz. Her politik yargının arkasında ideolojiler vardır. Belli önyargılara sahibiz. Bu önyargıları eleştiriyeye açıyoruz ve birlikte yürüyoruz. Nedir burada esas olan? Evet, hakikatçilik temelini kırıyoruz ama rölativizmin batağına da saplanmaksızın hep ileriye gitmeye, hep daha iyiyi bulmaya çalışıyoruz. Konuşmamı şöyle bir soruyla bitirmek istiyorum: **Gerçekten adil ve herkesi bağlayacak politik bir yargı var mıdır?**

Tartışmaya açıyoruz.

Teşekkür ediyorum.

